

som antages til Militairtjeneste, paa Grund af Militairretatens Fordringer, ere i en saa ung Alder, at man ikke tør gjøre Regning paa, at deres almindelige Uddannelse er affluttet, og jeg skal strax sige, at dette maa antages at gjælde med Hensyn til Søofficerernes Uddannelse. Jeg troer nemlig, at Uddannelsen til Søen maa skee i en tidlig Alder, og at det derfor kan være nødvendigt at forbinde en Underviisning i de almindelige Fag, i Real-fagene, med Underviisningen for vordende Sø-officerer. Der kan endvidere være særegne Omstændigheder ved de Stillinger, man tilbyder Befalingsmændene, som gjøre det nødvendigt at give de Vedkommende en mere almindelig Uddannelse end den, hvoraf man tør vente, de ere i Besiddelse. En saadan videregaaende Uddannelse for Befalingsmændene i Underclasserne vil, forsaavidt den er erhvervet i rette Tid, skaffe den Vedkommende Afgang til bedre Stillinger i det borgerlige Liv, og det kan derfor muligen være rigtigt at beholde særskilte Elevstoler for saadanne, men jeg vil dog ikke betragte dette som en saa afgjort Sag, at jeg ikke skal antage, at Hæren kunde faae tilstrækkelige Kræfter af Underbefalingsmænd, ogsaa uden at saadanne Elevstoler fandtes. Jeg skal imidlertid stille mig mere ligegyldig overfor dette Spørgsmaal og ikke fordybe mig deri. Anderledes forholder det sig derimod med den Uddannelse, man kræver af Officererne; thi jeg er af den bestemte Mening, at der ikke er nogen Grund for Staten til i Officeresskolen at meddele den almindelige Dannelse, som man er nødt til at kræve af Officerer, men at de fornødne Kundskaber i den Henseende kunne erhverves, inden de Vedkommende indtræde i denne Skole. Derimod er det en Selvfølge, at en saadan Militairsskole i rigeligt Maal maa være udrustet med Kræfter til at give den specielle tekniske Uddannelse; jeg troer endog, at man ikke kan blive staaende ved den Begrænsning af teknisk Uddannelse, som synes at ligge i Lovforslaget, saaledes som det er kommet fra Regjeringens Haand; men

det er et Punkt, hvori jeg ikke skal fordybe mig. Jeg maa erkjende, at den hele Ordning af Officeresskolen, navnlig efter Forsvarscommissionens Plan, er en overmaade sindrig; den er af en saadan Veffaffenhed og saa snibdt affattet, at den let hos den mindre Sagkyndige maa vække en høi Grad af Tvivl om, hvorvidt man tør røre ved hele denne kunstige Bygning, men heldigviis har den høitærede Minister gjort det noget lettere for os at see, at det dog er muligt at røre derved. Derfom Hensigten havde været at anlægge denne Plan saa snibdt, at det kom til at see saaledes ud, som om man nødvendigviis maatte bevare en almindelig Underviisning for Officerer, kunde den ikke være anlagt finere. Nu har imidlertid, som sagt, den høitærede Minister — som det synes mig, noget haardt — taget fat paa nogle af disse Bestemmelser, og han har derved bevirket, at det er blevet klart for os, at man, naar en saadan Forandring lader sig foretage, ogsaa kan gaae videre. Ministerens Forslag gaaer nemlig ud paa, at Agangen til den næstældste Klasse, som forbereder til den tekniske Uddannelse, ogsaa skal staae aaben for Saadanne, der ikke have gennemgaaet de to yngste Classer, hvilket Commissionen ikke forudsatte; den skal ogsaa staae aaben for Officeress-aspiranter, og man maa vel erindre, at det ikke er undtagelsesviis, at der kan tilstædes disse Afgang, idet der nemlig ikke udfordres nogen militair Uddannelse. Disse Officeress-aspiranter, som faae Afgang til den næstældste Klasse, have kun den militaire Uddannelse, som de have modtaget i Corporalstolerne, hvorimod Ministeren har givet Afkald paa den videregaaende Uddannelse, som ellers ansees for nødvendig for alle dem, der skulle kunne blive Second-lieutenanter, men herved har den høitærede Minister lettet mig Bevist for, at det ikke er nødvendigt at bevare den næstældste Klasse. Jeg siger nemlig, at det maa være muligt for Alle, hvad enten de ville indtræde i Infanteriet og Cavalleriet eller i Artilleriet, Ingenieurcorps et og Generalstaben, hvortil en høiere Uddan-